

van egy olyan kép, ami abban a pillanatban készül, amikor megérkezünk a lakásba, amit azelőtt találtunk valami ismerősünknek köszönhetően valahol a Deák környékén. a másodikon állunk, egy magas, ablakos, zöldre újrafestett ajtó előtt, az udvaron sok a fa, és belóg a fehérfirhangos konyhaablak. instagramos hangulata van, de épp azon kacagjuk el magunkat, hogy nevetséges gesztus fényképezni egy olyan pillanatot, amire úgymint tisztán emlékszünk már.

egy másikon este kilenc múlt, és a szemed alatti kiálló arccsontod pírjából látszik, hogy be vagy csípve az egész napos fröccsözgetéstől. Másfél óra múlva indul a vonatunk vissza, te meg úgy nézel át a készüléken a szemembe, hogy már most tudom: nem fogod megenni velem a Deák téri lakásunk, és nem fogunk egy szerda délután elfutni a Balaton-partra.

már tudom, hogy milyen nem lesz, és ezeket muszáj elmondanom, mert attól tartok, hogy addigra elfelejtem, milyennek kell lennie.

Kategória: vers, próza
Denumire autor: Győrfi Kata

Látó Szépirodalmi Folyóirat